

Pripovedke o ubogi Rusiji in grdem Natu – drugič!

Pod gornjim naslovom mi je Delo 17.septembra v rubriki PP29 objavilo zapis o vojni v Ukrajini. V njem sem se zavzel za čimprejšnje končanje te vojne s pogajanjem; v uspeh le teh namreč verjamem, če bi le politika EU zmogla dovolj preudarnosti in opustila sedanjo usmeritev, da je Rusijo možno in potrebno vojaško poraziti. Pri utemeljevanju tega mnenja sem v zapisu predvsem izhajal iz sporazuma Minsk 2, za katerega sta se v letu 2015 ob aktivni asistenci Nemčije in Francije dogovorili Rusija in Ukrajina. Sporazum je predvideval predvsem dvoje: a) takoj naj bi se prekinilo državljansko vojno v Ukrajini, ki sta jo sprožili pretežno z Rusi naseljeni pokrajini Doneck in Lugansk po tem, ko je v letu 2014 oblast v Kijevu prevzela ruskemu prebivalstvu zelo nenaklonjena politika; b) Ukrajina naj bi takoj spremenila svojo ustavo in z njo pokrajinam s pretežno ruskim prebivalstvom skladno z običajnimi demokratskimi standardi priznala avtonomijo. Ta sporazum ni nikoli zaživel, za kar so nedvomno zelo zaslužne tudi ZDA. Če bi se ukrajinska politika resno zavzela za njegovo uresničitev, danes ta država ne bi bila v vojni, v to sem prepričan. Ni pa stvar že v celoti zamujena. Sporazum Minsk 2 je namreč še vedno lahko izhodišče za mirovna pogajanja, s katerimi naj bi se zaključilo morijo v Ukrajini. Ideja pa žal nima uporabne vrednosti, dokler se politika EU tako hlapčevsko podreja interesom ZDA.

Na objavljeni zapis, ki ga zgoraj po vsebini povzemam, sta se v sobotnem Delu 29.septembra odzvala Bojan Grobovšek in Peter Brodarič. Noben od njiju mi ne pritrjuje, pri čemer osrednje zadeve, o kateri sem pisal, to je sporazum Minsk 2 kot izhodišče za sanacijo nedemokratskih razmer v Ukrajini, niti ne omenjata. Predvsem za Grobovška naj bi namreč bil pisec teh vrstic predvsem izvajalec kremeljske propagande. To seveda nisem. Sem pa zelo naklonjen demokratičnemu urejanju družbenih razmer; početju oligarha Putina v zvezi z Ukrajino zato še zdaleč ne pritrjujem, nič manj pa nisem zaskrbljen zaradi ravnanja zahodne »demokratične« politike. V čem je slednja v povezavi z Ukrajino problematična, je prepričljivo predstavil Tomaž Mastnak v svoji kolumni z naslovom »Šli bodo do konca. Kaj pa mi?«, ki jo je Dnevnik objavil 21.9.22 in je dostopna na spletu. Predvsem priporočam Grobovšku, da si jo ogleda.

Naknadna pojasnila:

- 1. Gornji zapis naj bi Delo objavilo 8.10.2022 v sobotni prilogi v rubriki PP29, pa se to ni zgodilo. S svojimi mnenji se v Delu oglašam že več desetletij in to pot se je zgodilo prvič, da so mi objavo zavrnil.*
- 2. V svojem zapisu predlagam Grobovšku, da si ogleda zapis Tomaža Mastnaka, ki ga je pred kratkim objavil Dnevnik, v njem pa je ravnanje zahodne politike v zvezi z ukrajinsko krizo prepričljivo predstavljeno. Žal ta nasvet ni več aktualen, saj se je Dnevnik sodelovanju z Mastnakom odpovedal na način, ki ga vredno poznati. Pred tremi dnevi, to je 5.10.2022, je namreč Mastnaku zadnjič objavil kolumno, ki ji je dodal naslednjo pojasnilo, citiram: »S pričujočo kolumno zaključujemo sodelovanje z Mastnakom, saj želimo k sodelovanju pritegniti nove avtorje....«.*
- 3. Moja razlaga za gornje ravnanje Dnevnika, pa tudi Dela. Oblastniki v Bruslju vedo, da se njihova politika v zvezi z Ukrajino povsem podreja interesom ZDA in je tudi sicer za EU izjemno škodljiva, o tem pa naj bi prebivalstvo čim manj vedelo. Informacije, kakršne je o Ukrajini objavljial Mastnak, so zato nezaželene, njihove objave pa zna današnja politika očitno brez večjih težav preprečiti. Zakaj je v tem uspešna, se da razbrati tudi iz naslednjega citata novinarja Milharčiča (Dnevnikov Objektiv, 8.10.2022): »Kar je v devetdesetih letih veljalo za nesprejemljivo skrajnost, ki ni predmet politične diskusije, ampak predmet policijskega nadzora, je vstopilo v parlament in postalo del demokratične politike«.*